

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/34/2022
Identifikačné číslo spisu:	1115212830
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1115212830.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Valentovej a členov senátu JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Ľubora Šeba, v spore žalobkyne JUDr. T. Y., X., X. XXXX/XX, v zastúpení SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Petit Press, a.s., Bratislava, Lazaretská 12, IČO: 35 790 253, v zastúpení Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 35 906 464, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 5C/67/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2021 sp. zn. 15Co/225/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 19. júna 2019 č. k. 5C/67/2015-519 uložil žalovanej povinnosť bližšie uvedeným spôsobom ospravedlniť sa žalobkyni (výrok I.). Zároveň uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 35 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.).

1.1. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa v čase vykonávania namietaných procesných úkonov v ňou dozorovanej trestnej veci vedenej voči M. O., nevedela o trestnom stíhaní tejto osoby i v inej - ekonomickej trestnej veci a nemohla zvoliť vo vzťahu k uvedenej stíhanej osobe procesné postupy opísané autorom článku v pokračovaní článku uverejnenom žalovaným v denníku Y. dňa 7. februára 2015, a preto žalobkyňou namietané hodnotiace úsudky (ako vyplynulo z výsledkov dokazovania) neboli založené na pravdivostnom základe. Súd prvej inštancie konštatoval, že autor článku položením otázok hovorkyni Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nevytvoril profesionálny rámec na prezentovanie vyjadrenia žalobkyne vo vzťahu k jej procesným postupom voči M. O. v ňou dozorovanej veci, ktoré nemali žiaden súvis s procesným postavením tejto stíhanej osoby v ekonomickej

trestnej veci. Dospel tak k záveru, že konanie T. Q. (autora článku) nemôže vyhodnotiť ako konanie v dobrom úmysle. Poukázal i na to, že i keď sloboda tlače patrí k jedným z pilierov demokratickej spoločnosti, inštitúcie právneho štátu musia nutne požívať zvýšenú ochranu pred neoprávnenou a nepodloženou kritikou zo strany médií, nakoľko v opačnom prípade by sa takáto kritika stala kontraproduktívnou a ohrozovala by fungovanie základných inštitúcií právneho štátu, a aj preto nemožno opomenúť, že prokurátori sú napríklad na rozdiel od politikov úplne nechránení, čo v konečnom dôsledku môže vytvoriť neakceptovateľný tlak na ich rozhodovaciu činnosť. Aj článok 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 (ďalej len „dohovor“) nezabezpečuje neobmedzenú slobodu prejavu v prípadoch, keď sa tlač zaoberá otázkami verejného záujmu. Za podmienok odseku 2 článku 10 dohovoru výkon tejto slobody zahŕňa povinnosti a zodpovednosť, čo sa vzťahuje aj na tlač. Novinári majú povinnosť konať v dobrej viere a s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie v súlade s novinárskou etikou vyplývajúcou predovšetkým z hlavných zásad, ktorými sa novinár riadi vo svojej práci a ktoré vyplývajú z článku 2.2 Etického kódexu novinára Slovenského syndikátu novinárov. Pravdivosť informácií ako jedna zo stanovených zásad pritom predpokladá, že fakty ako ich základ, sa podávajú čo najobjektívnejšie, v ich pravom kontexte, bez skresľovania a zamlčovania súvislostí. Preto zároveň zdôraznil, že i keď je podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru kritika osoby prokurátora a jeho profesionálneho postupu v zásade prípustná, no i tak s ohľadom na uvedené skutočnosti, musí byť vecná, dôvodná, primeraná a s pravdivostnou výpovednou hodnotou, aby bola výrazom legitímneho obmedzenia slobody prejavu v zmysle článku 10 ods. 2 dohovoru, v záujme zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

1.2. Podľa názoru súdu prvej inštalácie autor predmetného článku nedodržiaval uvedený etický kódex ako i právny poriadok Slovenskej republiky a konal s cieľom dosiahnuť publikovaním skreslených informácií senzáciu bez priestoru pre čitateľov na vytvorenie si vlastného hodnotenia obsahu posudzovaného článku, čo v priebehu konania vyplývalo i zo zistených skutočností, že autor sa pri pokračovaní článku nedôvodne spoliehal na poskytnuté informácie od stíhanej osoby v danej trestnej veci, t. j. od M. O. a od vypočutého svedka P. J., v ktorých tieto osoby prezentovali svoje názory na procesný postup žalobkyne v ňou dozorovanej veci, v čase keď žalobkyňa ešte nemala skutkové poznatky o ekonomickej trestnej veci M. O. (počas začatia spolupráce M. O. s orgánmi činnými v trestnom konaní). Preto ak aj autor mal v úmysle napísať článok pútavejší, bol nepochybne povinný ním uvádzané skutkové tvrdenia uviesť pravdivo a len ako fakt s možnosťou vytvorenia si vlastného úsudku čitateľom. V tejto súvislosti súd skonštatoval, že prezentovaná argumentácia sa rovnako vzťahuje i na obsah úvodného článku publikovaného v denníku Y., ktorý preukázateľne nevytvoril autor napadnutého článku, ale novinári publikujúceho denníka Y..

1.3. Prvoinstančný súd za daného skutkového stavu, rešpektujúc a odkazujúc na článok 8 ods. 1 a na článok 10 ods. 1, 2 dohovoru, ako aj na článok 16 ods. 1, článok 19 ods. 1, 2a 3, článok 26 ods. 1 a 4 zákona č. 160/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústava“), § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“), za použitia testu proporcionality skúmaného článku a jeho pokračovania publikovaného žalovaným v denníku Y. dňa 7. februára 2015 skonštatoval, že nemohol akceptovať zvolený spôsob napísania publikovaného článku najmä z dôvodu výrazne difamujúcich výrokov v ňom obsiahnutých a mal za to, že konaním autora článku došlo k nereparovateľnému spoločenskému degradovaniu osobnosti žalobkyne s deštrukciou jej postavenia, nakoľko sa jednalo o žalovaným publikované spravodajské informácie, ktoré neopodstatnene kriminalizovali konanie žalobkyne.

1.4. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému peňažnému nároku titulom náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštalácie dôvodil, že z vykonaného dokazovania mal preukázaný zásah do osobnostných práv žalobkyne v takom rozsahu, ktorý by nebol reparovateľný len samotným doručením ospravedlnenia. Poukázal pritom na to, že napadnutý článok ako aj jeho pokračovanie boli publikované a stále sú dostupné na internetovej stránke najčítanejšieho denníka na Slovensku, ktorý článok bol napísaný investigatívnym novinárom, ktorý požíval povesť skúseného, erudovaného novinára, a preto obsah tohto článku a jeho pokračovania v čitateľoch (odbornej verejnosti, kolegoch žalobkyne, členoch rodiny a známych) zanechal nezvratné negatívne hodnotenie žalobkyne ako prokurátorky, ktorá profesionálne zlyhala. Žalobkyňa vzhľadom na vzniknutú celkovú situáciu, ktorú článok a jeho pokračovanie vyvolalo, ukončila služobný pomer predčasne a pri záujme opätovne nastúpiť do práce bola jej žiadosť zo strany

Generálneho prokurátora odmietnutá s argumentáciou, že o žalobkyni boli publikované články spochybňujúce jej profesionálnu spôsobilosť. Prvoinštančný súd tak skonštatoval, že žalobkyňa preukázala negatívne následky neoprávneného zásahu do sféry jej osobného, rodinného, spoločenského a pracovného života v takej intenzite a rozsahu, aby mohol kladne rozhodnúť i o jej nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že súdom priznaná suma 35.000,- eur je adekvátna intenzite, trvaniu, okolnostiam a dôsledkom neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne chránených ustanovením § 11 OZ, ako aj jej ústavných práv a práv chránených dohovorom. Ak by bola výška nemajetkovej ujmy ustálená len s poukazom na § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, takáto výška nemajetkovej ujmy by nebola adekvátna k preukázaným následkom neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne.

1.5. O trovách konania súd prvej inštalácie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa bola v hlavnom predmete sporu o ochranu osobnosti plne úspešná bez ohľadu na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej stanovenie vždy závisí od voľnej úvahy súdu.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. marca 2021 č. k. 15Co/225/2019-620 rozsudok súdu prvej inštalácie vo výroku I. potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP (výrok I.) a vo výroku II., III. zrušil a v tomto rozsahu vrátil vec súdu prvej inštalácie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok II.).

2.1. V odôvodnení konštatoval, že byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1 a 2, § 379 a § 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku a konštatoval jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP).

2.2. Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalovanej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu absencie odôvodnenia dôveryhodnosti svedeckých výpovedí, poukázal zhodne so žalobkyňou na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 9. júna 2015 sp. zn. III. ÚS 276/2014, podľa ktorého „Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov či účastníkov konania bez toho, aby vierohodnosť ich výpovedí spochybňovali aj iné objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, teda len na základe ich kolegiálneho, rodinného alebo iného spoločenského vzťahu, by viedlo a to najmä v prípadoch existencie takejto výpovede ako jediného dôkazu, k nemožnosti unesenia dôkazného bremena navrhovateľom a súčasne k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ tvrdení a svedeckých výpovedí účastníkov konania.“. Zároveň zdôraznil nedôvodnosť predmetnej námietky i vzhľadom na nezdôvodnenie jej podstaty, pričom sa odvolateľ obmedzil v zásade len na všeobecné spochybňovanie dôveryhodnosti namietaných svedkov na základe ich príbuzenského pomeru. Pokiaľ ide o preukázanie zásahu do rodinného a osobného života, sú to práve najbližší príbuzní, ktorí majú možnosť vnímať a následne aj zhodnotiť zásah do osobnostných práv a jeho následky.

2.3. V rámci namietanej nesprávnosti procesného postupu súdu prvej inštalácie spojenej s neodôvodnením vykonania dôkazu oboznámením sa s obsahom spisu vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7C/223/2016 odvolací súd uviedol, že namietaný dôkaz bol v napadnutom rozsudku odôvodnený v bode 24. jeho dôvodov, pričom podľa odvolacieho súdu bol postup prvoinštančného súdu správny s poukazom na priebeh uvedeného konania, v ktorom bolo meritórne rozhodnutie súdu zrušené, čím sú potom závery v ňom prijaté pre posudzovaný prípad nepoužiteľné.

2.4. K žalovanou namietanému nezaznamenaniu testu proporcionality v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd zdôraznil, že i keď súd prvej inštalácie v ňom explicitne neuviedol v rámci neho kladené si otázky a odpovede, aj napriek tomu z odôvodnenia vyplýva, že sa súd zaoberal riešením konfliktu ústavou garantovaných práv preskúmaním proporcionality medzi zásahom do práva na súkromie žalovanej a právom na slobodu prejavu žalovaného, pričom z odôvodnenia možno v tomto ohľade vyvodiť namietané skutočnosti. Rovnako za nedôvodnú považoval aj námietku neodôvodnenia primeranosti a dôvodnosti zásahu do práva na slobodu prejavu žalovanej s poukazom na vyjadrenie súdu prvej inštalácie v odvolaní napadnutom rozsudku súvisiace so slobodou tlače ako jedným z pilierov plurality demokracie a na ňu nadväzujúcu potrebu zvýšenej ochrany pred neoprávnenou a nepodloženou kritikou samotných médií (bod 1.1.). Odkazujúc na ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu

podotkol, že vo všeobecnosti súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam pre posudzovanú vec.

2.5. Vo vzťahu k namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré žalovaná videla v preukazovaní jej zásahu do osobnostných práv žalobkyne, v informáciách súvisiacich s neoverím faktov autora daného článku, ako aj spochybnení nevytvorenia profesionálneho rámca na vyjadrenie žalobkyne a nemožnosti vyhodnotenia konania autora v dobrom úmysle i s ním súvisiace skonštatovanie nereparovateľnosti spoločenského degradovania osobnosti žalobkyne, odvolací súd poukázal najmä na zrejmosť skutočností, ktoré vyšli najavo z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie a ktoré potvrdili rozsah závažnosti zásahu do osobnostných práv žalobkyne, hlavné zdroje, vierohodnosť či rozsah a spôsob získania informácií, ktoré boli podkladom pre spracovanie publikovaného článku a odkazujúc na konkrétne body rozsudku prvoinštančného súdu sa stotožnil s dôvodmi v tomto smere ním uvádzanými. V nadväznosti na namietanú potrebu zvýšenej ochrany prokurátorov ako osôb verejného záujmu zdôraznil, že tvoria súčasť súdneho aparátu v širšom význame, a preto je pre štát nutné ich rovnako ako sudcov ochraňovať pred nepodloženými obvineniami a je vo všeobecnom záujme, aby prokurátori požívali dôveru verejnosti.

2.6. Odvolací súd v súvislosti s namietaním nesprávneho právneho posúdenia predmetnej veci, keď podľa odvolateľa prvoinštančný súd mal nesprávne kvalifikovať napádané články a výroky v nich obsiahnuté ako neoprávnené zásahy do osobnostných práv žalobkyne poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 27. februára 2001 (Jerusalem c. Rakúsko), v ktorom tento súd skonštatoval, že pri posudzovaní limitov slobody prejavu starostlivo rozlišuje medzi samotnými faktami a hodnotiacimi úsudkami, pričom existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov nepripúšťa dôkazy, t. j. vzhľadom na subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, no i tak musí vychádzať z dostatočného faktického základu. Odvolací súd mal tiež za to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná nepreukázala pravdivosť difamačných tvrdení o žalobkyni ani základ napadnutých hodnotiacich úsudkov, ktoré nemožno posudzovať len na základe použitých výrazových prostriedkov a ich formulácie, ale v celom významovom kontexte, ako aj podľa dojmu v čitateľoch zanechanom, pričom bolo preukázané, že zo strany žalobkyne išlo o štandardný postup v súlade trestnoprávnymi predpismi popísaný v napadnutom článku, z ktorého autor článku účelovo vyseletoval získané informácie, ignorujúc odpovede žalobkyne na jeho položené otázky.

2.7. Odvolací súd námietku žalovanej ohľadom priznanej výšky nemajetkovej ujmy považoval za dôvodnú, keďže prvoinštančný súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s určením výšky takto vzniknutej ujmy a jej odôvodnenie nekorešponduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej musí byť priznávaná náhrada nemajetkovej ujmy rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti, pričom je nevyhnutné pri jej určení vychádzať i z dôkazov preukazujúcich samotnú výšku spôsobenej ujmy.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu (výrok I.) podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala, že nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vádu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) videla v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v rámci ktorého sa odvolací súd nevysporiadal s jej podstatnými argumentami a dôkaznými návrhmi, v jeho nepredvídateľnosti a v porušení práva na zachovanie rovnosti strán v konaní.

3.2. Žalovaná ako prvé namietala argumentáciu odvolacieho súdu, v rámci ktorej sa súd nezaoberal jej vyjadreniami ohľadom povahy zdroja získaných aj napadnutých informácií a súčasne sa nevysporiadal ani s tvrdeniami o dostatočnosti niektorých reakcií žalobkyne vo vzťahu k hodnotiacim úsudkom. Podľa názoru žalovanej jej bola v tomto ohľade odňatá možnosť preukázať pravdivosť napadnutých tvrdení a vecný základ hodnotiacich úsudkov, a to najmä nepripustením navrhnutých dôkazov ako výsluch navrhovaného svedka či oboznámenie so spisom vedeným na Okresnom súde Bratislava V (bod 2.4.). Mala za to, že argumentácia súdov nižšej inštancie súvisiaca s potrebou ochrany prokurátorov vo všeobecnom záujme pred nepodloženými obvineniami je nedôvodná, nakoľko zvyšovanie dôveryhodnosti v justičný systém sa má zabezpečiť ich profesionálnym konaním a nie pozitívnym

vykresľovaním médií. Výtýkala odvolaciemu súdu, že v rámci odvolacieho prieskumu sa nevysporiadal ani s argumentáciou preukazujúcou dobromyseľnosť autora článku, právo dôvodne sa spoliehať na pravdivosť poskytnutých informácií či dostatočnosťou priestoru na vyjadrenie žalobkyne. V súvislosti so súdmi vyhodnoteným difamačným charakterom výroku napadnutého článku dovolateľka poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 408/2010 vo veci sťažnosti žalovanej, z ktorého možno vyvodit', že prokurátorka, obdobne ako i sudca, by mala byť uzročená a zároveň strpieť vyššiu mieru kritiky ohľadne rozhodovacej činnosti, a preto je potrebné u nej predpokladať vyššiu mieru stupňa tolerancie, než u bežných ľudí. V súvislosti s namietaným testom proporcionality zdôraznil, že súdy nižšej inštancie nevykonali uvedený test pre vyhodnotenie kolízie stretu práv predmetných strán sporu a ani ho nezahrnuli do odôvodnení, čím sa preukázateľne dopustili v dovolaní vytýkanej vady zmätočnosti.

3.3. Dovolateľka uplatnila i ďalší dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a síce, že súdy nižšej inštancie porušili princíp právnej istoty tým, že sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo/84/2011 a uznesením z 27. marca 2018 sp. zn. 1Cdo/196/2017, so zdôraznením odvolacím súdom riešenej právnej otázky: „môžu sa médiá spoľahnúť na obsah informácií z oficiálneho zdroja bez overenia ich pravdivosti?“. Dovolateľka v súvislosti s riešenou právnou otázkou odklonu uviedla, že mala k dispozícii oficiálnu správu Českej polície zo 16. mája 2014, ako aj stanovisko vedúceho vyšetrovateľa P. J. obsahujúce jasné a konkrétne výhrady voči konaniu žalobkyne v pozícii prokurátorky, pričom vyjadrenie odvolacieho súdu k tejto otázke bolo vágne, neurčité a zároveň priamo popierajúce takto získané informácie tým, že uviedol: „žalovaný nepreukázal pravdivosť difamujúcich tvrdení ani vecný základ napadnutých hodnotiacich úsudkov“. Podľa názoru žalovanej mali súdy nižšej inštancie postupovať v súlade s ustálenou judikatúrou a zverejnené informácie o postupe žalobkyne v danom trestnom konaní vyhodnotiť ako prípustnú realizáciu práva na slobodu prejavu, ktorú bola žalobkyňa povinná strpieť, keďže je nepochybná existencia dostatočného rozsahu vierohodných informácií, z ktorých bol vyvodený neštandardný postup žalobkyne, s oprávnením ich zverejniť. Dovolateľka upriamila pozornosť i na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku, Jersilds proti Dánsku, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 284/2012. Práve Európsky súd pre ľudské práva opakovane potvrdil právo médií spoľahnúť sa na informácie od oficiálnych zdrojov a konkrétne vo veci Bladet Tromsø a Stensaas v. Nórsko skonštatoval, že: „tlač by mala mať bežne právo spoľahnúť sa na obsah oficiálnych správ bez toho, aby bola sama povinná vykonávať nezávislý prieskum. Ak by tomu tak nebolo, tlač by nemohla hrať svoju nepostrádateľnú úlohu strážneho psa verejnosti“ (m.m. Colombani v. Francúzsko). Pričom práve skutkový stav v uvedenom prípade je obdobný situácii riešenej v predmetnom spore, z čoho je možné vyvodit' právo odvolať sa na obsah oficiálneho dokumentu a jeho obsah zverejniť (právo spoľahnúť sa na správu Polície Českej republiky).

3.4. Z uvedených dôvodov dovolateľka navrhla, aby najvyšší súd výrok I. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné. V podstatnom uviedla, že sa nestotožňuje s námietkami žalovanej, nakoľko napadnutý rozsudok dáva priamo a implicitne odpoveď na všetky ňou rozporované skutočnosti. Zároveň poukázala, že v danom prípade sa nejedná ani o odklon od žalovanou uvádzanej judikatúry najmä z dôvodu, že predložená správa Českej polície je neautorizovaná a predstavuje len určitý záznam o hypotézach a domnienkach daného vyšetrovateľa.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné a dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je dôvodné.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v

záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie žalovanej podľa § 420 písm. f/ CSP

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sú nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP je a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

12. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia.

13. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku je si vedomý, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa

súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľky, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie obsahuje dostatočne primerané vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, pričom treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť uznesenia odvolacieho súdu s potvrdzovaným uznesením vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku výstižne a zrozumiteľne vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej, vrátane argumentácie o nezaobraní sa jej vyjadreniami ohľadom povahy zdroja získaných aj napadnutých informácií, ako aj rozsahom vyjadrení o dobromyseľnosti autora napadnutého článku, ktoré žalovaná považovala za opomenuté zo strany odvolacieho súdu, konkrétne sa tak stalo v bodoch 11.2. až 11.5. dôvodov napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa výstižne a zrozumiteľne vysporiadal aj s argumentom nevykonania testu proporcionality pre vyhodnotenie kolízie stretu ústavných práv strán sporu a to osobnostných práv vrátane práva na súkromie s právom na slobodu prejavu (pozri bod 9.3. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Dovolací súd má zhodne so súdom odvolacím za to, že prvoinštančný súd test proporcionality vykonal, i keď ho tak výslovne nenazval. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančný súd je možné bez problémov vyvodit', ktorému právu v okolnostiach prejednávanej veci a z akého dôvodu v rámci snahy o nájdenie spravodlivého vyváženia dotknutých ústavných práv prisúdil väčšiu váhu. I keď rozhodnutie neobsahuje vykonanie testu proporcionality v jeho bežnej „trojkrokovej“ podobe, čo dovolateľka namieta, je z neho možné poznať, že prvoinštančný súd všetky aspekty tohto testu fakticky posúdil a zaoberal sa pomerom v kolízii stojacích záujmov.

16. V reakcii na dovolacie argumenty žalovanej dovolací súd upriamuje pozornosť dovolateľky, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaná preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

17. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva

aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v zásade nepatrí ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

18. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietala de facto i nedostatočné vykonanie dokazovania spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhované dôkazy - výsluch svedka R. a dôkaz spisom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7C/223/2016. V súvislosti s touto dovolacou námietkou dovolací súd poukazuje na znenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/13/2012). O tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykonal (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/242/2013). V tomto prípade súd prvej inštancie túto podmienku v odôvodnení svojho rozhodnutia splnil procesnoprávne akceptovateľným spôsobom (bod 24. a 25. odôvodnenia jeho rozsudku) a v rámci odvolacej argumentácie sa s tým vysporiadal aj súd odvolací (bod 9.2., 10.1. a 10.2. jeho dôvodov). Nevykonanie žalovanou(dovolateľkou) navrhovaného dokazovania preto nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri 4Cdo/100/2018). Keďže uvedená dovolacie námietka sa týkala de facto hodnotenia dôkazov, z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ je neakceptovateľná, teda neprípustná.

19. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd pristúpil k posúdeniu jej dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Dovolanie žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

22. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

23. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od

toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

24. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 písm. a/ CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. b/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolať je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

25. Dovolací súd uvádza, že žalovaná (kvalifikovane zastúpená advokátskou spoločnosťou) podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Právnou otázkou zásadného významu je podľa žalovanej otázka: „môžu sa médiá spoľahnúť na obsah informácií z oficiálneho zdroja bez overenia ich pravdivosti?“ (bod 3.3.).

26. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právná otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a jej riešenie predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

27. Žalovaná v dovolaní vo vzťahu k vymedzenej právnej otázke, bližšie poukazujúc na uznesenie najvyššieho súdu z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo/84/2011, cituje, že: „Novinári (vydavateľ) nemôžu znášať zodpovednosť za to, že šíria informácie poskytnuté orgánmi štátu, pretože to je ich úloha a poslanie. Majú pri tom právo spoľahnúť sa, že štátny orgán voči nim koná v súlade so zákonmi a Ústavou Slovenskej republiky a nemôžu znášať negatívne dôsledky toho, že tak štátny orgán prípadne nekoná (I. ÚS 2/1999). Pri tom treba rešpektovať tiež určité špecifiká bežnej periodickej tlače, určenej pre najširšiu verejnosť. Tlač tejto povahy a tohto zamerania (na rozdiel od publikácií odborných a vedeckých) môže v niektorých prípadoch - s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem - podať informáciu aj s určitým zjednodušením. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie.“. S odkazom na uznesenie najvyššieho súdu z 27. marca 2018 sp. zn. 1Cdo/196/2017 žalovaná zase zdôraznila, že za prinesenie neupravenej, nekomentovanej informácie poskytnutej príslušnými štátnymi orgánmi polície a jej publikovanie v článku, nemožno niesť zodpovednosť. Žalovaná preto bola názoru, že nakoľko oficiálna správa Českej polície zo 16. mája 2014 ako aj stanovisko vedúceho vyšetrovateľa R. obsahujúce jasné a konkrétne výhrady voči konaniu žalobkyne v pozícii prokurátorky pochádzajú z oficiálneho zdroja, mala právo spoľahnúť sa na pravdivosť týchto informácií poskytnutých štátnymi orgánmi, a keďže neboli pochybnosti o ich vierohodnosti, súdy nižšej inštancie mali v súlade s prezentovanou ustálenou judikatúrou, zverejnené informácie o postupe žalobkyne v danom trestnom konaní vyhodnotiť ako prípustnú realizáciu práva na

slobodu prejavu, ktorú bola žalobkyňa povinná strpieť.

28. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje na skutkovú odlišnosť vecí (prípadoch) spojenú s určitou mierou individuálnosti posudzovania každého nároku na ochranu osobnosti daného subjektu, ku ktorým sa vzťahovali tieto rozhodnutia najvyššieho súdu. Pri posudzovaní oprávnenosti a rozsahu zásahu do osobnostných práv žalobkyne a s ňou súvisiace realizovanie testu proporcionality medzi zásahom do práva na slobodu prejavu žalovanej a zásahom do práva žalobkyne na súkromie, mali i vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania zásadný význam viaceré aspekty, prípadne zdroje informácií ovplyvňujúce obsah napadnutého článku, nielen žalovanou namietaná správa Českej polície a k nej pripojené vyjadrenie konkrétneho vyšetrovateľa. I keď sa odvolací súd dotkol otázky pravdivosti získaných informácií a ich použitia, stalo sa tak výlučne v súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa posúdenia dobromyseľnosti autora článku (bod 11.5. dôvodov rozsudku), pričom vychádzajúc z odôvodnenia rozsudkov nižších súdov v ich jednote ako celku niet pochyb o tom, že napadnuté rozhodnutie nezáviselo výlučne od nastolenej otázky, ktorej výsledok riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) nebol osamotene rozhodujúcim pre rozhodnutie predmetnej právnej veci (pozri bod 23 odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu v spojení s bodom 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Navyše danú problematiku dovolateľka v odvolaní načrtla lakonicky, v spojení so zdôrazňovaním potreby prihliadať na dobromyseľnosť autora článku, ktorý ho písal v dobrej viere v jeho pravdivosť, ktorý autor si podľa žalovanej splnil povinnosť novinára a všetky relevantné skutočnosti si podrobne overoval a sporné informácie mal získať z oficiálnych zdrojov, žalovanou v odvolaní reprezentovaných oficiálnou správou Českej polície zo dňa 16. mája 2014.

29. Dovolací súd záverom konštatuje, že i keď vo všeobecnej rovine platí, že autor článkov má právo spoliehať sa na pravdivosť údajov obsiahnutých v oficiálnych správach štátnych orgánov, pretože pravdivosť úradných informácií nimi poskytovaných je bezpochyby potrebné prezumovať, táto odpoveď by sama o sebe ale nebola schopná založiť úspešnosť dovolania žalovanej pre nesprávne právne posúdenie.

30. Dovolaciemu súdu za opísanej situácie preto neostalo iné, než dovolanie žalovanej odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti, v ktorej namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku (v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie) zamietnuť v súlade s ustanovením § 448.

31. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.